

Dilemma's en keuzes

Tekst en foto: Tineke Heidenis

Afgelopen zomer bezichtigde ik met mijn tuinclub een fraaie tuin ergens in de Achterhoek. De eigenaar leidde ons langs zijn schitterende borders en het gesprek kwam al snel op de vraat van slakken. Hij bleek met die slijmjurken, zoals hij ze noemde, geen enkele consideratie te hebben en vertelde dat hij ze met een schaar rigoureus doorknipte. Hij had het over honderden. “Tets is pas dood als je kop en kont van elkaar scheidt”, zei hij. Eén van ons viel hem enthousiast bij: “Wat leuk” riep ze, “Dat doe ik ook altijd”. Anderen stonden erbij te griezelen, iemand merkte op dat het toch wel om levende wezens ging. De tuin werd ook bezocht door een heel leger dassen, merkte de man op. Overal gaten in het door een robot minutieus gemaaide gazon, die gaten moest hij telkens dichtmaken met scheppen aarde. Deze zomer werd een das doodgereden op de weg; “Ziezo, dat is er eentje minder”, had hij gedacht. Zouden er echt tuiniers bestaan die nooit en te nimmer bewoners uit de dierenwereld verdelgen? Geen spiritus op de bladluizen spuiten, geen slakkenkorrels strooien, of ze verdrinken in een bakje met bier? Niet van die nare wespenvangers op de tuintafel zetten of doosjes vol

mierendood op de tegels? Ik heb een goede vriendin die net als ik een natuurliefhebster is. Ze woont aan de rand van het bos en ziet in haar tuin van alles langskomen. Vaak laat ze me foto's zien van door de nachtcamera gemaakte beelden van marter, das, vos en egels. Die komen er niet toevallig, nee, ze lokt ze in haar tuin met voedsel van allerlei samenstelling. Pasta, pannenkoeken, stampot, beleggen boterhammen, wát er maar over is van de maaltijd. Ze belde me een keer toen er weer een das in de tuin was, die stond bij haar keukendeur van de oude croissants te knabbelen. Voor de egels is het een ramp, die das. Meermalen lag er al een leeggegeten overtrekje op het gras, dassen zijn vijanden van egels. In haar voortuin lokt ze de vogels met allerlei lekkers en daar komen de appelvinken op af. Manlief houdt alles wat er verschijnt in de tuin nauwkeurig bij in een plakboek. Zo fotografeert hij ook de geslachtofferde egels en de jonge appelvinken die zich tegen de schoongepoetste ruit dood vliegen. Mijn suggestie om dat te voorkomen door felgekleurde cadeausliertjes tegen het raam te hangen wees hij resoluut van de hand. Dat vond hij geen gezicht. Ik wil er maar mee zeggen dat dierenliefde soms nogal wat te ver gaat, of bizar is, en dat burens er soms helemaal niet

over te spreken zijn. Wat doe ik zelf eigenlijk met de vijanden in mijn tuin? Niets, behalve het wegvangen van de grote naaktslakken die elke zaailing opvreten en elke ontluikende dahliaplant, en alles dat mals en groen is tot op de wortels decimeren. Ik heb daar zo mijn methode voor uitgevonden. Een boterham onder een gazen koepeltje dat bedoeld is de vliegen van je voedsel op de buitentafel weg te houden. Zodra het donker wordt komen de (tijger)slakken erop af en een paar keer per avond vang ik ze weg als ze likkebaardend met z'n allen op dat koepeltje zitten terwijl dat onbereikbare brood een tantaluskwelling voor ze is. Ik maak ze niet dood maar spoel ze door naar het riool en maak mezelf wijs dat ze daar vast nog een leuk leventje kunnen hebben, er groeit daar immers best nog het een en ander. Ik moet toegeven dat de tolerantie tegen ongewenst gespuis in je tuin soms best moeilijk is, zeker als mijn met zorg opgekweekte zomergoed naar buiten mag en daar 's ochtends niets of nog nauwelijks iets van over is. Daar staat wel tegenover dat hoe meer je je verdiept in het dierenleven, des te meer bewondering je ervoor krijgt en des te minder de neiging om op een nare manier in te grijpen.